

*A legragyogóbb tűzzel égő szerelem
veti a legsötétebb árnyékot.*

*A NEVERMORE
– Soha már folytatása*

Enshadowed

á r n y é k m é l y é n

fine
selection

K E L L Y C R E A G H

KELLY C REAGH

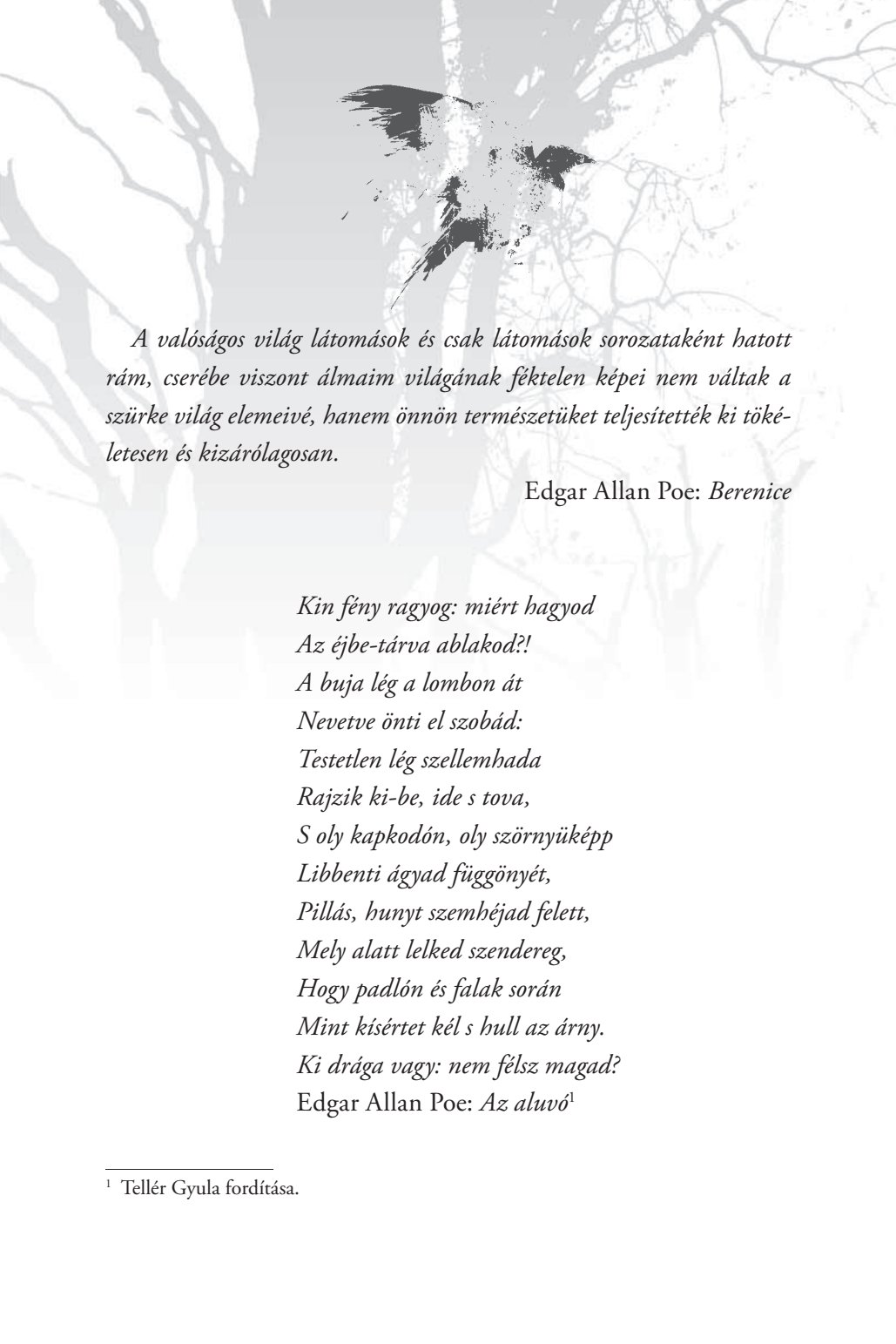
Enshadowed

árnyék mélyén

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*ANYÁNAK,
a legjobb barátomnak*

A valóságos világ látomások és csak látomások sorozataként hatott rám, cserébe viszont álmaim világának féktelen képei nem váltak a szürke világ elemeivé, hanem önnön természetüket teljesítették ki tökéletesen és kizárólagosan.

Edgar Allan Poe: *Berenice*

*Kin fény ragyog: miért hagyod
Az éjbe-tárva ablakod?!
A buja lég a lombon át
Nevetve önti el szobád:
Testetlen lég szellemhada
Rajzik ki-be, ide s tova,
S oly kapkodón, oly szörnyüképp
Libbenti ágyad függönyét,
Pillás, hunyt szemhéjad felett,
Mely alatt lelked szendereg,
Hogy padlón és falak során
Mint kísértet kél s hull az árny.
Ki drága vagy: nem félsz magad?
Edgar Allan Poe: *Az aluvó*¹*

¹ Tellér Gyula fordítása.

Prolóógus
Washington University Kórház
Baltimore
1849. október 7.

– EDGAR – SZÓLT HALKAN DR. MORAN A BETEGE FÖLÉ HAJOLVA.

A doktor szemei a híres költő, Edgar Poe halvány és sápadt arcát kutatták. A gyenge sárga lámpafényben fürdő, kórházi ágyon fekvő férfi alig emlékeztetett a Poe-ról készült méltóságteljes arcképekre. Sokkal inkább a férfi üres porhüvelyének látszott, egy szerencsétlenül járt szélhámosnak, ahogy ott feküdt beesett arccal, pergamenszerű bőrrrel, mely olyan viaszfehér volt, mint a lepedő alatta. Sötét szempillák szegélyezték véraláfutásos szemhéját, amitől még sötétebbé váltak a félhold alakú táskák a szemei alatt. Izzadságcseppek csillogtak dús szemöldökén, de nem annyira a láztól, mint inkább – és ezt az orvos is tudta – a kimerültségtől.

Eső verte a fülkés, gótikus ablakokat. A vízcseppek, mint megannyi csillogó kristály, remegve sorakoztak, hogy hosszú szálakba rendeződve meg-megcsillanjanak az éjszaka sötétjében.

Közeledett a reggel, de még az éjszaka árnyai uralták az egyébként üres szobát.

Odakintről, az alant futó utcáról, a szél süvöltése ellenére is behallatszott a patkódobogás és a lovas kocsik kattogása.

– Edgar – szólalt meg újra Moran. – Hallasz engem?

Poe szemei fáradtan kinyíltak, tekintete üveges volt és a távolba veszett, és mint egy játék baba lelketlen szemei, sötétek voltak a pupillái, mint a tinta. Poe a mennyezetre meredt.

Moran hüvelyk- és mutatóujja közé szorítva a költő csuklóját, ellenőrizte a betege pulzusát. Érezte, milyen nyirkos a férfi bőre. Heves lüktetés jelezte a másodpercek múlását.

A doktor nem tudta, mit tegyen. Nem akarta, hogy a betege újra őrvöngeni kezdjen, ugyanakkor nehezen türtőztette magát, szeretne volna belőle kicsikarni az értelemnek legalább egy pillanatnyi megnyilvánulását. Egy villanásnyit abból az emberből, aki volt, mielőtt magával ragadta az örület. Támponatot akart, ami segíthetett volna megoldani azt a rejtélyt, hogy mi történt vele, mielőtt behozták ide, az ő kórházába, teljes önkívületben, tetőtől talpig hamuval borítva. Poe nem reagált semmire. Egy idegen férfi ruháit viselte, és semmilyen értelmes választ nem tudott adni a kérdésre, hogy merre járt az elmúlt idő alatt, ahogy arra sem, hogy kivel volt.

– Tudja, hogy hol van? – kérdezte Moran.

Az orvos fészkelődni kezdett a széken, mire az öreg szék megnyikordult alatta. Poe hirtelen felkapta a karját. A doktor felé nyúlt, és olyan erővel szorította meg a csuklóját, mintha már beállt volna nála a hullamerevség.

– Ki van itt? – kérdezte Edgar elhaló, nyers, rekedt hangon a sok órányi kiabálás után. A tüdejéből hörgő hang távozott. – Ki van itt?

– Legyen nyugodt! – próbálta Moran megnyugtatni.

Engedte, hogy Edgar a nedves kezével szorongassa, hátha a fizikai kontaktus valahogy visszahozza őt a földre, visszarángatja a valóságba.

– Te vagy az, Reynolds? – suttogta Poe, és hihetetlen erővel szorította Moran csuklóját. A keze sürgetően remegett. – Reynolds... Mondd, hogy eljöttél végre értem!

Az orvos nyelt egyet, megnedvesítette az ajkait, és kétségbeesetten kereste a szavakat.

– Dr. Moran vagyok, Edgar, az ön orvosa, ahogyan arra biztosan ön is emlékszik.

Poe arca eltorzult, szemeit becsukta és összeszorította. A szája ki nyílt, majd a gyötrelemtől lassan becsukódott, és legörbült. Szorítása enyhült az orvos csuklóján, aztán elengedte a férfit.

– Tudhattam volna – motyogta, miközben minden kiejtett szót tagot átitatott a legsötétebb kétségbeesés –, hogy itt hagysz engem. Így...

– Edgar – suttogta Moran –, csak segíteni szeretnék. El tudná mondani, mi történt önnel? Meg tudja mondani, hogy került Baltimore-ba?

– De én nem is vagyok ott – felelte Poe, tagadólag ingatva a fejét csatagos párnáján.

A szavakat kiejtve lélegzete felgyorsult, szaporán aprókat lélegzett. Kirázta a hideg, olyannyira, hogy abba még az ágy is beleremegett.

Moran aggódva figyelte, azon gondolkodott, hogy mit is mondhatna, mivel őrizhetné meg Poe szellemi jelenlétét, és tarthatná őt távol a hallucinációktól, azoktól a lényektől, akik állítása szerint füstgomolyagként surrantak át a falakon.

– Mr. Poe, tegnap említette, hogy volt egy felesége Richmondban. Megmondaná, hogy...

– Majdnem – suttogta Poe. – Majdnem. Tudod, Reynolds, nekem még most is *van* feleségem. – Ahogy ezt kimondta, ujjai hegyével a mellkasához ért, és a kigombolt részre mutatott. – Itt. Mindvégig – motyogta. – Bezárva e lázas szívbe, mindvégig.

– Ki az a Reynolds, akiről beszél? – kérdezte Moran. – Egy barátja?

– Talán – felelte Poe, és a keze lehanyatlott, ahogy újra a menyegyzetet figyelte. – Nemsokára kiderül. Már gyülekeznek az árnyak. Hallja, ahogy suttognak? Ő, a nő is közeledik. Most majd meglátjuk.

Poe szemei tágra nyíltak, pupillája kitágult, és olyan sötét lett, mint a szurok.

Moran megbabonázva figyelte. Kezelt már delíriumos betegeket. Mégis, mi volt olyan különleges ebben az emberben, amiért kényszerűen érzett, hogy lopva körbepillantson a falakon, csak hogy meggyőződjön róla, hogy tényleg nincs ott semmi?

Edgar felsóhajtott, a teste megmerevedett. Gerincét íjként megfeszítette, a fejét oldalra szegte, és felüvöltött. A fájdalomtól görcsbe rándulva az ágyba markolt, amin feküdt, és az összegyűrt ágyneműt csavargatva felkiáltott:

– REYNOLDS!

Moran azonnal talpra szökkent.

– REYNOLDS! – kiáltott fel újra Poe, megint ugyanúgy üvöltöve, ahogy egész éjszaka, csak mostanra már rekedt, érdes hangon.

– Edgar! – kiáltotta Moran betege keze után nyúlva. – Edgar, *biztonságban van!*

– REYNOLDS!

– Nincs itt semmi, ami bánthatná. Edgar figyeljen ide! Vége van! Hall engem? Bármi is történt, már vége van!

Poe e szavakra megmerevedett, a fogát csikorgatta, arcát eltorzította a kín, és a halántékán csorgott az izzadság. Aztán valami megváltozott a viselkedésében. Hirtelen úgy tűnt, hogy teljesen magához tért, mint a gyertyaláng, mely újra zavartalanul világít, miután elült a szél. A teste elernyed, és lassan az ágyba süppedt.

Most először fordította tekintetét Moran felé, és a pillantásuk találkozott.

A doktor még csak nem is pislogott, úgy megdöbbsent, amikor látta, hogy Poe fekete pupillája összehúzódik, akár valami felhő a vihar korbácsolta tengeren, és feltárult a két kékesszürke, élénk írisz gyűrű. Poe hirtelen kitisztult tekintettel, mereven nézte az orvost. Most először tükröződött értelem a pillantásában.

– Biztos vége? – kérdezte. – Ahogy kifújta a levegőt, Poe keze elernyed a doktor szorításában.

– Isten segítse nyomorult lelkemet! – lehelte a szavakat, és lassan kihunyt a tűz azokban a csillogó és fényes szemekben, és olyan gyorsan, amilyen gyorsan jött, eltűnt belőlük az értelem.

– Edgar – szólta Moran, de már késő volt.

A költő szemei élettelenül és tágra nyílván nézték, többé nem sugárzott furcsa fényük.

1

A sötétség mélyébe

– RENDBEN, SÓLYMOK – mondta Anne edző –, mára ennyi. Ez volt az utolsó edzésünk az országos bajnokság előtt. Legalábbis a dallasi verseny előtt.

Isobel felsóhajtott, és megkönnyebbülten ejtette le a vállát.

Fáradt, de vidám kiáltozások és taps visszhangzott a tornateremben, aztán mindenki szétszéledt, hogy megkeresse a vizespalackját és a törülközőjét.

Lassan tompa fájdalom vonult végig Isobel testén, amikor végre elernyedt és ellazíthatta az izmait. A teste olyan volt az elmúlt órában, mint egy megfeszített kötél – amit most leengedtek.

Az edző legalább hússzor megismételtette velük az egész gyakorlatot, és Isobel úgy érezte, hogy még egy felugrást már akkor sem tudna végrehajtani, ha az edző a fejét venné. Nemhogy tökéletesen, de még úgy-ahogy sem.

Tudta, hogy nem ő az egyetlen, aki az ereje végét járja. Érezte, ahogy fogy az egész csapat energiája, olyanok voltak, mint egy

kimerülőben lévő akkumulátorról működtetett gép. Nyilván az edző is észrevette ezt. Isobelnek semmi kétsége nem volt afelől, hogy éjfélig gyakoroltatta volna velük a gyakorlatokat, ha nem érezte volna a bennük kibontakozó lázadást.

Nem volt szokatlan az edzőtől, hogy olyan keményen dolgoztassa őket, mintha kiképzőtáborban lettek volna, „szurkolj, míg össze nem esel” alapon. Különösen a nagy versenyek előtt, és végül is most jött a *Verseny*. Isobel persze tisztában volt az edző rejtett szándékával, tudta, hogy nem azért kínozza őket ennyire, hogy az utolsó pillanatig csiszoljanak a gyakorlatokon, hanem sokkal inkább azért, hogy mindenki olyan fáradt legyen, hogy ne tudjanak mást csinálni, csak hazamenni és ágyba zuhanni.

– Azt akarom, hogy *pihenjete*k ma este! – kiabált át az edző a hirtelen kitört nevetés és beszélgetés hangzavara fölött, megerősítve Isobel feltételezését. – Vagyis semmi éjszakába nyúló facebookozás, SMS-ezés, telefonálgatás éjjel kettőkor a heti aktuális kedvenceiteknek, és csak semmi mutatvány az utolsó pillanatokban a nappalikban. Magához beszélek Miss Dorbon! Mindenkít itt akarok látni egy darabban, indulásra készen, holnap reggel pontban ötkor. Megértettétek? – Az edző magasba tartotta vas-tag karját, és dús, göndör haja fölé emelve a csuklóját, a karórájára mutatott. – A busz pontban *hat* órakor indul, úgyhogy állítsátok be az ébresztőóráitokat! És nem nyomkodni huszonötször a szundi gombot! És nincs „otthon felejtettem az egyenruhámat”! Semmi kifogást nem akarok hallani! Tudom, hogy mindannyian tudjátok, és nem kell ismételnem, hogy ha valaki késik, nem várjuk meg.

A késésről Isobelnek eszébe jutott, hogy mennyi is lehet az idő. Úgy érezte, mintha órák óta tartana az edzés.

Az eltévedt labdák ellen védő fémrács mögé bújtatott fehér falóra pillantott a tornaterem ajtaja fölött.

Az ajtóban álló ismerős, sötét alak láttán azonban megszűnt létezni számára az idő.

Kezét a fekete farmerje zsebébe süllyesztve nézte őt a napszemüvege mögül a fiú, nyugodt és semleges arckifejezéssel.

A fiú láttán kitört a pánik Isobelen, a hideg futkározott a hátán, és iszonyúan nyugtalan lett. Olyan érzése lett, mint mikor gyerekként kétségbeesetten rángatta az anyja szoknyáját, hogy felhívja magára a figyelmét.

A háta mögül Anne edző hangját hallotta, ahogy tovább sorolta az intelmeit, és emlékeztetett mindenkit az egyenruhára, meg arra, hogy milyen színű cipőfűzőt fűzzenek a cipőjükbe.

– Ezúttal kék színű hajpánt kell, nem sárga. A-vonalú szoknya, és nem rakott.

Minél tovább figyelte Isobel a nyitott folyosón álló alakot, annál távolabbról hallatszott az edző hangja. A tornaterem falai, a csapata, a padló, mind-mind elhomályosultak, míg végül már csak a fiút látta.

Felé lépett, és a szemüvegéért nyúlt, ellenállhatatlan kényszerrel, hogy levegye a fejéről, és a szemébe nézzen.

A fiú megfogta a lány feléje nyúló kezét. Az érintéstől megtört Isobel lendülete, és a megfoghatatlan félelem, ami rátört, egy pillanat alatt szertefoszlott, ahogy a fiú a kezébe kulcsolta a kezét.

Olyan meleg volt a keze.

– Mehetünk? – kérdezte.

A hangja villámként hasított át a lányon. Halk volt, lágy és egy kicsit karcos, mint egy régimódi lemezjátszó sercegése, mielőtt megszólalna a zene. Ez a hang kábítószerként zsbasztotta el őt, és újra szűk mederbe terelte szertesét cikázó gondolatait.

Isobel szeme a fiú szemüvegéről a szája sarkában bujkáló mosolyra tévedt. Egy fénysugár vetült a fiú ajkában lévő gyűrűre, amitől megcsillant az ezüst.

Hirtelen alig kapott levegőt. A saját ajkain akarta érezni azt a kicsi, fémes gyűrűt, meg akarta csókolni, mintha a csókjától újra levegőhöz jutna.

Ugyanakkor nem tudta elhessegetni az érzést, hogy volt valami ebben a pillanatban, a fiú *megjelenésében*, ami más volt, de még nem jött rá, hogy mi az. Mintha az elméje nem vett volna figyelembe egy létfontosságú információt, sőt, észre sem vette azt.

– Hát te... te mit csinálsz itt? – kérdezte Isobel a fiút, mert ez a kérdés elsőbbséget követelt minden egyéb előtt.

A fiú egyik szemöldöke felszökött a napszemüvege széle fölé, a félmosoly változatlanul a szája sarkában dísztett.

– Azért jöttem, hogy felvegyelek – mondta. – Te vagy a barát-nőm. Ennyit biztosan tudok.

Barátnő.

A szó törként hatolt a szívébe, azonban a fájdalom, amit kiváltott, inkább gyengéd volt, mint éles, az a fajta, amit akkor érez az ember, amikor búcsút mond egy barátnak, akiről tudja, hogy soha többé nem fogja látni.

– Gyere! – mondta a fiú, mielőtt Isobel bármit kérdezhetett volna.

Aztán elfordult tőle, és Isobel érezte, ahogy megszorítja a kezét, és finoman nógatja, húzza maga után. – Mennünk kell!

Isobel arra eszmélt, hogy követi a fiút. Lépéseik ritmusa lassan összehangolódott.

Vissza akart pillantani, hogy lássa, ki nézi őket, ki vette észre, hogy mi történt. Az edző biztos látta elmenni. Isobel nem értette, hogy miért nem kiabált rá azonnal, abban a pillanatban, amikor észrevette, hogy

elmege, azt üvöltve, hogy jöjjön vissza, mert addig nincs vége az edzésnek, amíg a levezető gyakorlatokat meg nem csinálta. De Isobelnek már nem volt ideje megfordulni. Varennel elérték az iskola hátsó parkolójába vezető dupla ajtókat. A lengőajtón át kiléptek a szabadba, ahol a szürkés-ibolyás felhőkből aláhulló hóesés fogadta őket. A felhők teljesen eltakarták az eget, esélyt sem adva a hideg téli napsugaraknak.

Varen 1967-es fekete Cougarja egyedül állt a parkolóban, olyan volt, mint egy sötét tintafolt az üres fehérség közepette.

Isobel megtorpant. Hol van a többi autó? A kisbuszok meg a te-repjárók, amik jöttek, hogy fölvegyék a többi csapatagot? Hol van az edző nagy behemót, rozsdavörös Suburbanja?

– Mutatni akarok valamit – hallotta Varen hangját, habár a fiú nem fordult meg.

Isobel a fiú tarkóját nézte, azt a pontot, ahol fekete és selymes haja tépetten, mint a holló tolla, elérte a pólója gallérját.

Tényleg csak most vette észre, hogy milyen sokat nőtt a haja?

Hűvös szél kerekedett, és a fiú meztelen karjai láttán elgondolkozott, vajon miért nincs rajta a kabátja.

– Varen, hová megyünk?

– Majd meglátod – mondta a fiú, és sietősen húzta maga után Isobelt a parkolón át.

Némán lépdeltek, talpuk alatt a még mindig friss hóban.

Amikor a Cougarhoz értek, Varen kinyitotta Isobelnek az ajtót, és ő a felgyúló belső világításban meglátta az autó ismerős borvörös belsejét.

Elbizonytalanodva nézett Varenre. A fiú egyik lábáról a másikra állva a kárpitra mutatott.

– Hát igen, sajnálom, még mindig várok azokra a dögös ülészuza-tokra.

Isobel mosolyt erőltetett az arcára. Mielőtt viszonzozhatta volna a fiúra oly jellemző szarkasztikus megjegyzést a saját beszélésével, egy meghökkentő dolog megállásra kényszerítette.

Varen megjelenése...

Valami hiányzott róla. Valami, ami...

Isobel rájött, hogy bár a fiút nézi, nem tükröződik az arca Varen napszemüvegében. Csak a háta mögött sötétlő faszor tükörképét látta, melynek vékony, bőrtörácsszerű fatörzsei még az egyre sűrűbb hóesésben is láthatóak voltak.

Meg egy nagy fekete madár tükörképét is látta, amint éppen felszállt az egyik megsüllyedt ágról. Isobel összerezzent a szárnycsapásokra, és a hang felé fordult. Amikor azonban odanézett, nem voltak se fák, se fekete madár, csak a Trenton középiskola neogótikus homlokzatának rideg körvonalai.

Isobel innen csak az iskola főbejáratát díszítő négy spirált látta, ahogy felfelé kúsztak a bejárat fölötti tetőre. Az ablakok fehéren ragyogtak, mint megannyi élettelen szem, visszaverve a rájuk eső fényt. Habár csak most hagyta el a tornatermet, az egész épület elhagyatottnak tűnt, kivéve a felső szintet, ahol mintha valakinek a körvonalát látta volna, aki az egyik ablakból figyelt.

– Szállj be! – szólt rá Varen. – Azonnal!

Isobel beszállt az autóba, és az ülésbe huppant. Megszeppent a fiú sürgető hangjától.

Becsukta maga mögött a kocsiját, és a sofőrülés felé pillantva dermedten vette észre, hogy Varen már ott ül, egyik kezét a kormányon, a másikat a sebességváltón tartva. A fiú ujján olajosan csillogott az osztálygyűrű súlyos ónix köve az erős fényben.

A motor felbőgött. Isobel érezte, ahogy végigfut a remegés az ülésen, amikor a motor életre kelt, habár arra nem emlékezett, hogy

Varen elfordította volna a kulcsot. Megcsapta a kipufogógáz szaga. Életre keltek az ablaktörők, jobbra-balra söpörték a szélvédőn összegyűlt hóréteget. Mostanra olyan sűrűn hullt a hó, hogy szinte teljesen beleolvadt körülöttük a világ a fehérségbe.

Isobel ülése mellett bekapcsolt Varen ütött-kopott discmanje, amit az autórádióhoz kapcsolt. A discmanen lévő apró, szögletes ablakon át Isobel látta, ahogy a lemez forogni kezd a készülékben. Lány női hang tört át a statikus sisterségén. A nő hangszeres kíséret nélküli dúdolása betöltötte az autót. Ezt a lány és édes-szomorú, de gyönyörű és tiszta dallamot Isobel még sosem hallotta. Az énekesnő hangja is ismeretlen volt. Légiesen törékeny, szégyenlős karaktert képzelt mögé.

Varen minden figyelmeztetés nélkül felkapta a discmant, és kihúzta belőle a zsinórt, ami az autórádióval kötötte össze, mire azonnal elhallgatott a statikus sisterség és a dúdolás. Durván a hátsó ülésre dobta a lejátszót, aztán újra megragadta a sebességváltót, sebességbe kapcsolt és a gázra taposott. Elindultak. Varen felgyorsított. Isobel szólásra nyitotta a száját, de a fiú hirtelen élesen vett be egy kanyart, és ez belefojtotta a szót.

Isobel az ülésbe süppedt, és kapaszkodót keresett, amiről egyből eszébe jutott az az éjszaka, amikor Varen örült száguldás közepette vitte haza, teljesen figyelmen kívül hagyva a könnyörgését, hogy álljon meg. Mint a lángra kapó gyufa, úgy lobbant föl benne a félelem. Görcsösen kapaszkodott az ülésbe, miközben a végtelen fehérséget látta, amerre csak nézett.

– Varen! Azt sem látod, merre mész.

– Nem is kell látnom – felelte Varen.

Isobel izmai megkeményedtek, megfeszülve készültek az ütközésre, amely bármely másodpercben bekövetkezhetett, és a biztos halállal fenyegette őket.

– Varen, kérl... – szólt Isobel, de nem fejezte be a mondatot, a szavai köddé váltak, mert észrevette a kicsi, műszerfalba épített órát.

Az óra mutatói egymással ellentétes irányba jártak, lustán forogtak megállás nélkül körbe-körbe. A sebességmérő mutatója is megbolondult, úgy lengett jobbra-balra, mint a metronóm ingája.

Az üzemanyagszint-jelző szerint pedig üres volt a tank, de Isobel *hallotta*, ahogy a dübörgő motor szinte nyelte a benzint.

– Várj – suttogta inkább magának, mint a fiúnak. – Ez nem is... Ez egy ál...

– *Ne!* – csattant fel Varen, a lányba fojtva a szót. – Még ne!

Varen a fékbe taposott. Isobel előrelendült az ülésben, ahogy az autó csikorgó kerekekkel megállt.

Mintha homokot fújtak volna le egy ősi ereklyéről, úgy tűnt el a hóborítás a szélvédőről. *Vagyis inkább, hamu*, gondolta Isobel.

Apró, vérvörös foltok vibráltak szerte körülöttük a hóban és a szélvédőn.

Az autó végleg megállt, amitől Isobel teste hátrahanyatlott az ülésbe. A lány feldúltan fordult Varen felé, de csak a nyitott kocsiajtót látta, a fiú eltűnt. Odakintről számtalan vörös rózsabólogatott feléje. Viaszos leveleik susogtak a hirtelen támadt szélben, ami még több vérszínű virágszirmot fújt az autóra.

A virágok nehéz és bódító illata súlyosan telepedett a levegőre.

Isobel tapogatózva kutatott az ajtónyitógomb után. Amint hozzáért a kallantyúhoz, az ajtó kipattant. Egy fekete szikla tépett pereme fölött tárult ki az ajtó, miután Isobel szinte bénultan kinyomta.

Mélyen alant tejszerűen kavargott a víz a tűhegyes sziklák között, és a haragosan zúgó hullámok, mint tátott pofájú farkasok estek egymásnak, mielőtt a szakadék sima falán összetörtek volna.

Isobel hangtalanul felsikoltott. Átkúszott a vezetőülésre. Ültében megfordulva belekapaszkodott a kormányba, és kievickélt a túloldalra.

Az ajtónyílásból a földre zuhant. A hátára gördült, felhúzta az egyik térdét, és egy rúgással becsapta a Cougar ajtaját.

A csattanás messze visszhangzott, az autó pedig hamuvá válva omlott össze.

Isobel védekezően maga elé kapta a karját. A leülepedő poron át látta, hogy a szakadék eltűnt, nem maradt más körülötte, csak vörös virágok.

A hatalmas rózsakertnek tűnő hely közepén egy ismerős alakzat jelent meg a hamun átszűrődő fényben.

Isobel felismerte az építményt. A Varenék környékén lévő szökőkút volt az, ami most itt állt egy kör alakú, kupolával fedett szoba közepén, skarlátszínű virágokkal körülvéve.

A szökőkút kerek, zöld táljainak széléről kristályfüggönyként lecsurgó víz nélkül egy néma és vészjósló emlékmű benyomását keltette.

Isobel felkelt a földről. A tornacipőjét beborította a hamu, úgyhogy most hófehér cipőben állt a vörös szirmok szőnyegén.

Tekintete a szökőkút csúcsán álló nő szobrára szegeződött, aki a kezében kőfátylat szorongatott, mely hátrahajló C-t formázva ívelt mögötte.

Isobel körbefordult. Körülötte mindenütt bimbók és virágok voltak, a virágzás minden fázisában szerte a rózsalugasban. Magasan a szobor feje fölött vastag indák találkoztak, és kör alakú nyílást formáztak a kupola tetején. A lány a lyukon át látta a fekete fák pókhálószerű ágait. Mi ez a hely?

És hol van...

– Varen!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Itt vagyok.

Isobel majdnem felkiáltott ijedtében, mert a fiú ott állt vele szemben.

A szemébe nézett, melyet többé nem takart napszemüveg. Írisze fekete volt, mentes minden színtől és fénytől.

A lány kétségbeesetten kutatott Varen szemeinek sötét mélységében valami megcáfолhatatlan bizonyíték után, ami igazolná, hogy ez a fiú tényleg Varen.

– Ez... ez a valóság? – kérdezte a lány. – *Te* valódi vagy?

A fiú a lány arcához emelte a kezét, és ujjjaival finoman végigsimított az arcélén.

– Még ha ez egy álom is – suttogetta –, én igazi vagyok.

Isobel szemei kikerekedtek, mert a saját szavaira ismert Varen válaszában, egyszer ő mondta ezt neki. Isobel átkarolta Varent, karját a fiú nyaka köré fűzte, és magához húzta, hogy a fiú illata – a keserűnyés füst, a citrusok és a száraz levelek aromájának keveréke – töltse be minden pórusát, és nyomja el a hervadó virágok temetői illatát.

Varen homlokát Isobel homlokához hajtotta, így haja az arcukat keretezte, és a finom bizsergés csiklandozta a lány bőrét.

– Ne menj el! – sóhajtott Isobel.

– Itt vagyok – suttogetta Varen. – Nem megyek el. Rád várok.

Varen Isobel szájához hajolt.

Isobel felemelte a fejét, várta, hogy az ajkuk összeforrjon.

Be akarta csukni a szemét, de ekkor valami megállította. Úgy érezte, hogy figyelik őket, ezért megtorpant. A fiú válla fölött a szökőkút tetején álló szoborra nézett.

Varen hollófekete tincsei közül látta Isobel, hogy a szobor szeme kinyílik. A lány megbabonázva figyelte, ahogy a szobor feléjük fordítja fejét, és a szeme két sötét üregét egyenesen rá irányítja.